

[Per Hækkerup.]

Hvis det, som statsministeren mente, var overvejende sandsynligt, at der var tale om selvmord, kan det naturligvis være udsprunget af, at en eksilpolitiker lever under triste vilkår, og der kan være personlige grunde til det. Men i den udstrækning, hvori der måtte være særlige politiske begrundelser, må vi naturligvis tage spørgsmålet alvorligt, og jeg er derfor glad for, at statsministeren kunne bekræfte, at man vil foretage en grundig undersøgelse for at få baggrunden for denne triste begivenhed opklaret.

Dernæst vil jeg gerne sige til statsministeren, at når han udtaler sig i så runde og pæne vendinger, som statsministeren gør, uden at give præcise svar — men det er vi jo vant til — om beskæftigelse og valutabalance, og om at det gælder om en positiv og samordnet indsats for beskæftigelsen, og beskæftigelsen er det vigtigste hensyn for den økonomiske politik osv. — ja, så får statsministeren fuldstændig tilslutning. Det er da klart. Men det var jo ikke det, diskussionen drejede sig om. Det, diskussionen drejede sig om, var, hvorvidt regeringen ved den måde, hvorpå regeringen har tilrettelagt sin politik, har taget ligeligt hensyn til de forskellige samfundsgrupper. Det var der, jeg satte min kritik ind.

Når statsministeren går så vidt som at spørge, om det nu virkelig er klogt at kæde dette sammen med overenskomstforhandlingerne, ja, så er svaret: nej, det er det ikke. Men det er jo heller ikke os, der kæder det sammen. Det var statsministeren, og det var landbrugsministeren, der kædede denne problematik sammen med overenskomstforhandlingerne og gjorde det på en måde, som svarer til den trussel, som statsministeren startede sin tilværelse som statsminister med at udstede over for lønmodtagerorganisationerne, da regeringen ikke havde udformet en politik eller måske rettere ikke havde haft mod til at fremsætte en politik på dette område, og derfor appellerede til lønmodtagerorganisationerne. Jeg har med interesse konstateret, at statsministeren i og for sig ikke havde noget konkret at anføre mod den kritik, jeg havde fremført af regeringens ensidighed, af den måde, hvorpå man har gennemført sin lovgivning.

Jeg vil gerne igen vende tilbage til det problem, som statsministeren altså ikke vil svare på — det må vi vel så tage ad notam —: hvad er de samfundsmæssige hensyn, som kan føre til, at regeringen vil gribe ind over for en konflikt? Med den vage form, hvori statsministeren udtaler sig, særlig i den udtalelse, jeg citerede, og med den konkrete stillingtagen til søfartskonflikten, må man spørge sig selv: hvad er det så egentlig, statsministeren mener? Jeg lagde mærke til, at hr. Niels Helveg Petersen som ordfører for de radikale også udtalte sig om dette problem, og jeg forstår, at tjenerstrejken altså ikke er samfundsvigtig — jeg forstår, heller ikke for statsministeren — selv om den bliver langvarig. Jeg forstår også, at telefonkonflikten er heller ikke samfundsvigtig. Jeg forstår, den heller ikke er samfundsvigtig, selv om den bliver langvarig. Sådan måtte jeg forstå hr. Niels Helveg Petersen, for hans udtalelser var kategoriske. Jeg går ud fra, at arbejdsministeren med interesse har lyttet til, hvad hans partifælle sagde herom, for det passer jo ikke helt sammen med det, arbejdsministeren sagde for nogle uger siden. Men jeg forstår, at der ikke bare er stridigheder imellem de 3 regeringspartier, men også inden for de enkelte af de 3 partier om, hvilken politik man skal føre.

Jeg synes, det i hvert fald ville være interessant her at få at vide, hvad er det så for et kriterium, statsministeren vil anlægge. Vi andre må have den opfattelse, at når de, der ønsker det, etablerer en konflikt, men tager alle de af regeringen påpegede nødvendige samfundsmæssige hensyn, bør de have lov at gennemføre denne konflikt. Hvis statsministeren havde haft noget yderligere konkret at sige til styrmændene og til telegrafisterne om, hvad de skulle gøre af undtagelser for ikke at ramme samfundsmæssige interesser, så tror jeg næsten, at disse organisationer også ville have imødekommet statsministeren dér. Men jeg er bange for, at ligegyldigt hvor meget de havde imødekommet statsministeren, ville han og hans regering have foreslået konflikten standset, for her var det redernes økonomiske interesser og alene dem, der stod på spil.

Det var heller ikke muligt at vride et svar ud af statsministeren på spørgsmålet